

Zsolt 18,44-51

Megmentesz engem a lázadó néptől, népek fejévé teszel engem. Olyan nép szolgál nekem, amelyhez nem volt közöm. Engedelmesen hallgatnak rám, idegenek hízelegnek nekem, mert elepedtek az idegenek, és reszketve bújnak elő rejtekükből. Él az ÚR, áldott az én kősziklám, magasztaltassék szabadító Istenem! Bosszút áll értem az Isten, és népeket rendel alám. Megmentesz ellenségeimtől, sőt támadóim fölé emelsz, és megszabadítasz az erőszakoskodóktól. Ezért magasztallak, URam, a népek között, zsoltárt éneklek nevednek, mert nagy győzelmet adtál királyodnak, hűséges maradtál fölkenettedhez, Dávidhoz és utódaihoz örökké.

Lk 20,9-19

Azután ezt a példázatot mondta a népnek: Egy ember szőlőt ültetett, és munkásoknak adta bérbe, majd hosszú időre idegenbe távozott. És amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy adják oda neki a részét a szőlő terméséből. De a munkások megverték, és üres kézzel küldték el. Azután egy másik szolgát küldött, de azt is megverték, megalázták, és üres kézzel küldték vissza. Majd egy harmadikat is küldött, de ezt is megsebesítették és kidobták. Akkor így szólt a szőlő gazdája: Mit tegyek? Elküldöm szeretett fiamat, őt talán meg fogják becsülni. De mikor meglátták őt a munkások, így tanakodtak egymás között: Ez az örökös! Öljük meg őt, hogy mienk legyen az örökség! És kidobták a szőlőből, majd megölték. Vajon mit fog velük tenni a szőlő ura? Eljön, és elpusztítja ezeket a munkásokat, a szőlőt pedig másoknak adja. Amikor ezt hallották, így szóltak: Ez nem történhet meg! Ő azonban rájuk nézett, és ezt mondta: Akkor mit jelent az Írásnak ez a szava: „A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő”? Aki erre a kőre esik, összezúzódik, akire pedig ez a kő ráesik, szétmorzsolja azt. Az írástudók és főpapok már abban az órában el akarták őt fogni, de féltek a néptől, mert megértették, hogy róluk mondta ezt a példázatot.

A gonosz szőlőmunkások bűne abból eredt, hogy maguknak akarták megtartani azt, ami az Istené. Ha kapcsolódni akarunk ehhez a példázathoz, azt olvashatjuk ki magunkra nézve belőle: **Ha én**

magamnak akarom az életem, amit Istentől kaptam, akkor végül a hozzám érkező, vagy akár bennem élő Isten gyilkosává válok.

Azért ez egy erős mondat, ami magyarázatra szorul...

Hogyan nyírjuk ki magunkat és egymást a hétköznapijainkban? Úgy, hogy nem engedjük be azokat, akiket szeretünk az életünkbe.

Ebből az adódik, hogy őket is bántjuk, sebezük folyamatosan, és magunk is egyre inkább elszigetelődünk, begubózunk és kiszáradunk.

Igen ám, de ha valaki nem tanulta meg, hogy hogyan adja át magát bizalommal egy kapcsolatban, mert olyan volt a gyerekkora, hogy ezt nem tehette meg? Például azért, mert a szülei elérhetetlenek voltak, akár fizikailag (mindig dolgoztak, nem értek rá, hogy vele foglalkozzanak), akár érzelmileg (depressziósak voltak, gyászoltak stb.), vagy mert a szülei kiszámíthatatlanok voltak (dühroham, követelődzés, a gyermekről való gondoskodás elfelejtése stb.). Az ilyen családban felnőtt gyermek nehezen fog tudni megnyílni mások felé. Mintegy determinálva van arra, hogy érzelmileg – mind magától, mind másoktól – elszigetelődjön.

Itt kapcsolódunk a példázatunkhoz:

- Egyrészt ez is egy lehetséges oka a gonosz szőlőmunkások viselkedésének: *Nem engedem be sem a szolgákat, sem a fiút, mert azt a kicsit, amim van foggal körömmel védelmeznem kell...*
- Másrészt az irgalmas Isten minden áron ki akar szabadítani ebből a halálos magamba zártságából: *Még a fiamat is elküldöm hozzád, hogy megnyílhasson a lelked...*

Egy bizonyos szemszögből nézve akár azt is gondolhatjuk erről a szőlősgazdáról, hogy örült. Hiszen hogyan küldheti el azután ezekhez a szőlőmunkásokhoz a fiát, hogy a szolgálival így bántak?

És az Isten valóban örült módjára viselkedik, amikor eljön közénk, hogy feláldozza magát értünk. Örülten szeret minket. Megőrjíti a szerelem és a féltés. Mint amikor valaki ráveti magát egy kézigránátra, hogy a többieket megóvja a repeszeztől.

Eljön a fiú, hogy önmagát odaáldozó szeretettel bizonyítsa: Ő méltó arra, hogy megbízhassek benne, hogy megnyíljak szeretete felé.

Lehet, hogy senki felé nem tudok, nem merek megnyílni érzelmileg, de a magát értem és nekem teljesen kiszolgáltató Istennek megnyílhatok, és talán meg is fogok merni nyílni. Ha már átéltem ezt a

teljes és feltétel nélküli önátadást, ami Krisztus „őrült szeretetében” megjelent, én is képessé válhatok az önátadásra. És az önátadásban jelenik meg az élet.

Jézus mondja: *Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.*

És ezt is: *Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem! Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt.*

Ha féltékenyen őrzöd, azt, amiről azt hiszed, hogy a tied, el fogod veszíteni mindened. Elhal az életed a magadba zártságban. De ha Krisztus példáján és a benne való elrejtettség biztonságában mersz megnyílni, az életed kibontakozik.